

Nr 121.

Av herr **Johansson** i Brånalt, *angående lagändring i syfte att upprätthålla rättegångsbalkens stadgande om vem som må brukas såsom fullmäktig.*

I 15 kap. 2 § rättegångsbalken stadgas bland annat: »De, som för andra må tala och svara, skola vara oberyktade, ärlige, redlige och förståndige. Ej bör någon allmänneligen därtill brukas, som av rätten, där saken drives, ej godkänd är, och lov därtill fått. Vill parten bruka till fullmäktig sin skyldeman, eller den i hans tjänst är, eller han eljest haver förtroende till; stånde det honom fritt.»

Såsom av stadgandet framgår, råder ganska stor frihet i valet av rättegångsombud. Domstolen äger dock pröva och godkänna av part anlitat ombud. Helt naturligt utövas denna rätt ock av domstolarna för att förhindra mindre lämpliga sakkörare att uppträda såsom fullmäktige. Så snart dylika sakkörare uppträda såsom ombud för parter, äger domstolen följaktligen i det anförda stadgandet möjlighet att avvisa dem. Emellertid kringgås nämnda stadgande på det sätt, att sakköraren får partens rätt å sig överlåtten, varefter sakköraren uppträder icke såsom ombud för parten utan i eget namn såsom innehavare av partens rätt och sålunda själv part. Då såsom bekant parter i vårt land äga att själva uppträda i egna saker, torde domstolarna sakna möjlighet att avvisa en dylik sakkörare. Och på detta enkla sätt — överlåtelsen är givetvis ofta allenast gjord för skens skull — bringas det anförda lagbudet i nu förevarande hänseende ur tillämpning.

Enligt vad erfarenheten giver vid handen utnyttjas berörda möjlighet att kringgå lagen på sina håll i stor utsträckning.

Den brist, som sålunda vidlåder lagstiftningen på denna punkt, är betänkelig ur flera synpunkter. Till en början torde den vara ägnad att i viss mån äventyra rättskipningens auktoritet. Uppträder sakköraren såsom ombud för en part, blir han avvisad, men uppträder han såsom självständig innehavare av partens rätt, tillåtes han att utföra processen. Det är emellertid att märka, att för menige man den olikhet, som må förefinnas i ena och andra fallet, icke motiverar en så olika behandling. I den allmänna uppfattningen göres icke någon egentlig skillnad mellan den person, som utför talan på grund av fullmakt, och den, som gör det efter en överlåtelse, i synnerhet som ofta någon reell olikhet icke är för handen.

Att berörda brist kan medföra betydande olägenheter för domstolarna ligger i öppen dag. Enligt vad som uppgivits skulle t. o. m. hela rättegångsdagar vid

underdomstolar hava tagits i anspråk för mål av nu ifrågavarande art. Och även i de högre instanserna, dit målen naturligen ofta fullföljas, kan mycken tid antagas åtgå för målens beredande till föredragning och avgörande. Givetvis äro målen ofta obefogade, om ock icke till den grad, att ansvar för rättegångsmissbruk kan ådömas och rättelse på den vägen åstadkommas. Överhuvudtaget torde man kunna utgå från, att rättegångarna icke sett dagen, om ej vederbörande saksförare utverkat sig överlåtelse av rättigheten. Att den tid och det arbete, som domstolarna i onödan måste nedlägga å dessa mål, borde komma till bättre användning, är klart.

Även för enskilda samhällsmedlemmar har dessa saksförares verksamhet visat sig skadlig. Det händer nämligen ej sällan, att dylika saksförare inkalla en mängd vittnen och därigenom ådraga dem kostnader för inställelsen. Då saksföraren merendels saknar medel att ersätta vittnena deras utgifter och i regel är tappande part, måste vittnena själva stå inställesekostnaderna, som naturligen ofta kuuna uppgå till kännbara belopp. Härtill kommer, att vittnena ej sällan hava ringa eller ingen kännedom om den sak, varom fråga är, och ändamålslösheten av den uppoffring av tid och penningar, som varit nödig för hör-sammande av vittnesstämningen, framstår naturligen då så mycket mer.

De anförda olägenheterna torde tillfullo motivera, att den ifrågavarande bristen i lagstiftningen varder med det snaraste avhjälpd. På vilket sätt detta skall ske, därom tilltror jag mig icke att göra något uttalande. Möjligen kunde bristen avhjälpas genom ett stadgande av den innebörden, att där domstolen funne av omständigheterna framgå, att den rättighet, varom i målet är fråga, överlåtits i syfte att kringgå bestämmelserna angående ombuds kompetens, domstolen skulle äga avvisa målet. En annan utväg vore måhända att göra dylika personer processomyndiga, beröva dem rätten att även i egen sak föra talan. Svårigheten härvidlag är naturligen att avfatta stadgandet så, att det utan att eftersätta garantierna mot en för vid tillämpning dock bleve tillräckligt effektivt.

Under återopande av vad jag sålunda anført får jag hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville åvägabringa skyndsamt utredning, på vad sätt ändring i gällande lagstiftning må kunna äga rum i syfte att rättegångsbalkens stadgande om vem, som må brukas såsom fullmäktig, i avsedd utsträckning skall kunna upprätthållas, och för riksdagen framlägga det förslag, vartill utredningen må föranleda.

Stockholm den 19 januari 1928.

Nils Johansson,

Brånalt.